

[Knud Jespersen.]

lyst til at vide noget om det. Jeg ved lidt om, hvordan almindelige mennesker lever, og det er jo ikke en skattelovgivning, der kun omfatter hr. Arne Bjerregaard og mig, men den omfatter alle andre, og netop derudfra bør man handle.

Der var engang, man var tilhænger af, at man ikke skulle berige sig på næstens vegne, og jeg synes, det er helt urimeligt, at vi tager fra næsten i næstekærlighed. Jeg forstår på hr. Arne Bjerregaard, at det er helt rimeligt, at de kommer til at betale. Det er naturligvis ikke alene ukristeligt, men også urimeligt at prøve at forsvare sine urimelige og uretfærdige forhandlinger med sådanne bemærkninger.

Spørgsmålet, som skatteministeren havde fremme, var vedrørende løn. Jeg vil ikke opgive at forklare socialdemokratiet, at konkurrenceevne og omkostningsniveau er andet end løn. Jeg beder skatteministeren om at forklare, at når løn er det væsentlige, hvad er så profit, hvad er kurstab, hvad er rente? Det er omkostninger. Men profit, rente og kurstab rører man ikke ved, men det gør man ved lønnen. Og så kan det da slet ikke ligne den ellers stilfærdige skatteminister at stå heroppe og sige noget, der er fuldkommen usandt: at der vil være tale om en reallønssstigning på 2 pct.

Vi kan dokumentere det, og jeg vil bede skatteministeren, hvis han bestrider det, søge et eller andet sted ved edb-centralen. Måske har han mere held med det, end da jeg rejste spørgsmålet om benzinpriserne i fællesmarkedet, som man heller ikke ved noget om. Det har jeg en mistanke om man kan finde ud af hvordan vil se ud. Det, der vil ske, er, at reallønnen vil falde med mellem 6 og 8 pct. I tager 5 mia kr. i afgifter, I tager 5 mia kr. i nedskæringer, og så har jeg ikke regnet følgevirkningerne med. Så skal der nogen frimodighed til at stå op og sige, at så har man 2 pct. reallønssfremsgang, det vil sige, hvis skatteministeren vil anerkende, at det, man nu sætter i gang, tror man ikke selv på. Den voksende oprørsbevægelse på arbejdspladserne vil føre med sig, at man tager sig betalt det ene sted, man kan, nemlig i prisen på arbejdskraft, og så kan det godt være, at man kan få 2 real-lønspcenter i fremgang, men så er det ikke

takket være forligspartierne eller skatteministeren, så er det takket være deres egen indsats.

Jeg hører jo igen, at det er så vældig sundt, hvis vi lader være at spise sukker, og jeg forstår, at det næste kan jo blive, hvis kødpriserne skal sige, at så skal det være sundere at være vegetarianer. Det er muligt, skatteministeren er det. Jeg spiser ikke ret meget sukker. Sukker kan være skadeligt for mange ting. Jeg vil endda tro, at det kan virke ødelæggende for hukommelsen, og jeg skal ikke sige, hvordan det har påvirket regeringen. Men jeg ved noget om, hvordan det vil påvirke almindelige mennesker, for sukker går ind i forbruget i almindelighed. Og så kan man lide, at folk ryger og spiser sukker eller drikker en øl eller ej, men man kan da ikke prøve at forklare en sådan hestekur med, at det gør vi alt sammen, for at Kristensen og Jensen kan leve længe og lykkeligt. De skal ikke have dårlige tænder fremkaldt af for megen sukkerspisning, de skal ikke have dårlige indvolde, fordi de ryger, og deres mave skal holdes i orden, men uden øl. Men de må jo heller ikke drikke te. Hvad er det, I vil med jeres sundhed? Hvis vi skal dokumentere den samme prisforhøjelse på teen, som I gør med de andre ting, så bliver der jo kun tilbage, at man kan drikke kommunalt vand, og så vidt jeg husker, så vil hr. Erhard Jakobsen gerne have skat på kommunalvand.

Hvad er der så tilbage? Kom da og forklar menneskene, hvad det er, I gør, i stedet for dette dobbeltspil: enten den kristelige motivering, som man ikke selv tror på, eller det, at I gør det af hensyn til folkesundheden. Hvis I skulle have taget vare på folkesundheden, så havde I jo heller ikke tilladt krigsministeren at smide napalm oppe i Jægerspris i en periode, hvor man kunne blive straffet for at gå igennem plantagen med en æske tændstikker i lommen.

Nej, hold nu op. Stop alt det dér, og bekend ærligt over for menneskene i Danmark, at I agter at regere på de andres betingelser, og så længe man gør det, så kommer man til at betale mere for te, sukker, øl, for benzin og for alle livsfornødenheder. Man kan lige så godt tilstå, for det kommer man alligevel til over for historiens domstol. Det er det daglige forbrug, I vil ramme, og